

stændigheder. Der kan ikke i al Almindelighed udtales noget om, at man ved Koncessionens Givelse skal betinge sig en Afgift enten til Staten eller til Kommunen eller til begge disse eller til ingen af dem, det er jo de enkelte Forhold, der foreligge, der maa være afgørende i saa Henseende, og der vil altsaa Regeringen være frit stillet over for Forholdene. Med Hensyn til Endringen under Nr. 7 har det ærede Medlem for Aalborg Amts 1ste Valgkreds (S. Jensen), der nu havde Ordet, udtalt Ønsket om, at en lignende Bestemmelse som den, der her er Tale om, nemlig en Bestemmelse, der gaar ud paa at fremme Sambirken mellem Statens Anlæg og de koncessionerede Anlæg, kunne tages med Hensyn til Anlæg, paa hvilke der ikke gives Koncession. Det er jo klart nok, at man kan ikke komme til at paalægge saadanne Anlæg, der ere anerkendte, og paa hvilke der ikke gives Koncession, en Pligt til en Sambirken med Statens Anlæg. Anerkendelsen er jo i og for sig ingen Fordel for den, der faar den, men er i Virkeligheden kun en Begrænsning, og der er ikke Tale om, at man der kunde paalægge de anerkendte Selskaber særlige Pligter med Hensyn til deres Virksomhed. Smidlertid tror jeg, at naar vi først faa denne Lov ud, vil det ikke volde Vanskelighed at ordne saadanne Spørgsmaal om Sambirken mellem de anerkendte Selskaber og Statstelefonen, saafremt der virkelig er en Interesse for at faa en saadan Sambirken i Stand. I Endringsforslag Nr. 12 er der foreslaaet, at den Afgang, som Indenrigsministeren har til at give Koncession over for de anerkendte Selskaber, skal være begrænset til eet Aar efter Lovens Ikrafttræden, saaledes at anerkendte Selskaber efter dette Tidsrum kun kunne faa Koncession ved Lovgivningsmagtens Billigelse. Jeg har ikke noget mod dette Forslag og kan altsaa for saa vidt tiltræde det, men det er jo ganske vist et noget underligt Forhold, der her kommer frem. Regeringen er jo ellers i Stand til at give private Koncessioner, men denne almindelige Bemyndigelse, som Regeringen saaledes har, begrænses her over for de anerkendte Selskaber saaledes, at Bemyndigelsen her falder bort efter et Aars Forløb. Smidlertid er jeg enig i, at der her vil ligge en virksom Spøire for de anerkendte Selskaber til at søge deres Forhold ordnede og søge dem ordnede snarest muligt. Bestemmelsen kan for saa vidt være heldig, og derfor skal jeg i øvrigt ikke gøre nogen Indvending mod den. Et Mindretal har under Nr. 13 foreslaaet, at den Anerkendelse, der gives de ved Lovens Ikrafttræden bestaaende private Selskaber kun

skulde gives for et Tidsrum af 10 Aar. Jeg skal ganske henholde mig til, hvad den ærede Ordfører udtalte med Hensyn til dette Mindretalsforslag, idet jeg af de Grunde, som han stærkt fremhævede, ikke kan tiltræde Forslaget og mener, at det overhovedet ikke bør vedtages. Det gaar ganske sikkert Ketsfærdigheden alt for nær, naar man siger til de bestaaende Selskaber, der nu have en lovgrundet Ret til Drift paa det Omraade, hvor de nu have udøvet Driften hidtil: Nu ophører Eders Ret om 10 Aar, om 10 Aar staa I uden Lovbeskyttelse! Det bliver det nemlig i Virkeligheden, naar man begrænser Anerkendelsen til 10 Aar. Det ærede Medlem fra Aarhus Amts 3dje Valgkreds (Har. Jensen) henviste til, at naar saa de ti Aar vare gaaede, kunde Staten træde til og ekspropriere Anlægget; men dette at man eksproprierer et Anlæg, der ikke længer har nogen Ret til at bestaa, er i Virkeligheden at tage Anlægget for intet, thi i det Øjeblik Anlægget har mistet sin Eksistensbetingelse, er Anlægget jo intet værd; det er ikke mere værd, end hvad de gamle Traade og Bæle kunne være værd, naar man sælger det som noget lasfabelt, som noget, der ikke gør Nytte paa det Sted, hvor det staa. Her maa vi ganske sikkert stille os paa den Maade, som Fler-tallet ogsaa er gaaet ud fra, at de Selskaber, der nu bestaa, beholde Retten til at bestaa, men uden derved at opnaa en yderligere Ret end den, de hidtil have haft, den, de have haft indtil den 1ste April 1897. Naar det ærede Medlem for Aarhus Amts 3dje Valgkreds var ængstelig for, at disse Selskaber i Løbet af den sidste Periode før den 1ste April 1897 skulde udvide deres Ræt for saaledes at kunne faa Anerkendelse for et større Territorium, saa tror jeg ikke, denne Frygt har videre paa sig. For det første er der jo ikke saa farligt langt til den 1ste April, og dertil kommer, at det er ikke nok, at der til den Tid anlægges yderligere Ledninger; de skulle ifølge Bestemmelsen ogsaa være aabne for Driften. Det er derfor klart, at saafremt Ledninger blot anlægges for at omgaa Lovens Bestemmelse, for at udvide det paagældende Territorium, uden at være Ledninger, der ere virkelig bestaaende, ere i Virksomhed, vil der ikke blive taget Hensyn til dem ved Anerkendelsen. Det vil være unyttigt for Selskaberne paa den Maade at søge at omgaa Loven. — Endringsforslag Nr. 21 angaaende Jassætelsen af Taksterne for Benyttelsen af Statens Ledninger, kan jeg tiltræde navnlig med den Motivering, Endringsforslaget fik af den ærede Ordfører. Jeg erkender med ham, at Taksterne for de indenrigste Telegrammer ere fastsatte ved